

Jsou desky, které člověk vyposlechne, ohodnotí a tak trochu odzívne a myslí si, že jsou za ním. Pak sleduje, jak kolegové z desky omdlévají a protože deska rozhodně nepřináší na první poslech žádné inovativní postupy, začne mu to vrtat hlavou. Začne se k desce vracet a hledat, co způsobuje orgasmus kolegů, vedoucí až k navrhování na ocenění nejrůznějšími nadpozemskými tvory. A bohužel, stále to nenachází.

Úředník - střední tempo, popisný text o úředníkovi (obsahově dost podobný textu Wabiho Daňka Sedm pater smutku) a jediné v instrumentaci vyniknou na chvíli housle, vystřídané klavírem.

Černá díra - úlohu houslí převzal klavír, zpěvák se vyměnil za zpěvačku, tempo se nezměnilo a téma textu opět podobně depresivní: "ti, co nejsou tu a jsou tu".

Na cestě od Bejrú - zpočátku se zdá, že přišla změna, i když dost krotká. Pak se přidají housle a je jasné, že se nic nemění. Naturalistický popis letního dne (pamatujete si tu píseň o tom, jak někdy pojedou traktorem, drndrndrn?), trošku kostrbatě rýmovaný ("co si přečtem na mejlu" - opravdu to tak říkáte?), dlouhá mezihra, zopakování tématu o mastných hubách a Andalusii a - a konec. Náhle bez varování. Ne, zápis okamžitého popisu to není.

Titi caca - klávesové nástroje nahrazují les smyčců, opět se přidává klavír a snad ani nemusím dodávat, že tempo se nemění. Pokud by to takto šlo na koncertě, posluchači již usínají. Text plný vzpomínkových frází o romantické cizině. Takhle jsme ji ale viděli, resp. o ní slyšeli každý 100x. Opět mezihra, tentokrát s mimořádně nudící mandolínou Radima Zenkla (ano, je to osobnost, ale samozřejmě to nejlepší ze sebe předvede na své desce). Proč by to mělo být víc než průměrné?

Kam jdeš? Začátek klavír, konečně změna, zpěvačka (Irena Vaňková). Tempo ještě zpomaluje a přijde mi, že je to pokračování textu Černé díry ("nejednou zhasne a já bojím se zas", včetně klišovitě otázky "kam jdu já a kam jdeš ty"). Kromě nudy z melodií na mě tady začíná padat deprese.

Při prvních posleších jsem si na obal desky učinil poznámky "6,7!,9?", což mělo znamenat použitelné záležitosti pro rozhlasovou prezentaci desky. A konstatoval jsem, že ty poznámky platí i s odstupem času. Titulní píseň je silná právě použitím klavíru jako stěžejního nástroje, vytvářejícího atmosféru, obrat "na druhém nádvoří" je nosný a neotřelý. A text: "*že to co nehoří, stejně nás trápí*"

" je konečně původní a originální.

Kombinát - nejsilnější píseň alba. Jakkoliv se tempo opět nemění, posluchačům stojí za to se na tuto píseň probudit. Přestože na první poslech je text rekvizitami podobný Úředníkovi nebo Cestě od Bejrú, kvalitativně je výrazně jinde. Je to autentická výpověď, mající hlavu a patu a mající i asociace na všeobecně známé skutečnosti. Podobně zdařilá je píseň Kluk z Pardubic od Marienu, Novoboráci holt život vidí úměrně komorněji rozměrům města. Refrén je tématem pro sborový zpěv v hledišti (pro ty, co ještě neusnuli nebo se už probudili), instrumentace je velmi střídmdá a necpou se do ní jinak všudypřítomné housle a klavír.

Skladba "*Nevyšlapanou*" jde bohužel opět natvrdo cestou předchozími písněmi vyšlapanou. Klavír, housle (nic proti těmto nástrojům, ale ony nejsou charakteristicky používány), bpm tak kolem 80, obecné fráze v textu.

V hotelu Vertigo - když už, tak bych tuto skladbu zařadil tak na 3. či 4. pozici na desce, dramaturgii desky by to prospělo. Tuto píseň desky jsem si poznamenal kvůli textu. Tématicky se sice zpočátku blíží Titi caca (proč mít dvě totožné výpovědi z dovolené na jedné desce), ale postupem textu se dospěje k zajímavé myšlence vztahu národů. I citace Lennona je zde na místě a šokuje svou přesností. Mezinárodní ekvivalent ke Kombinátu.

Než ti ránem - vyvolává potřebu desku vyndat z přehrávače, protože to nejsilnější už muselo být řečeno. Poznámky k písni - viz Kam jdeš, jen se změnou, že zpívá Michal Vaněk.

Do stanice Smíření - viz Nevyšlapanou (vidíte, jak s postupem desky ztrácím už i chuť vymýšlet charakteristiky písni?)

Bohužel, i nadále o desce platí to, co ve chvílích ironické nálady o některých deskách říkám - stačí 10 sec. z každé skladby nebo první tři celé a desku znáte komplet. Protože se na desce nevyskytují muzikantské nebo textařské chyby a hrubky, dostala ode mě ten počet bodů, který dostala (vyhledejte si v bodování desek za rok 2012). Určitě ale neposunuje folk kamkoliv, jen prostě plyne s folkovým proudem v tempu hodně líné řeky. Standardní řadovka, standardní hodnocení. {desky 1138}